

zahvalnost & radost 2/2019

Sadržaj	Strana
Prva Ivanova poslanica: 5. dio: Svjedočanstvo dano Sinu; Povjerenje u Boga (1. Ivanova 5,6-21)	1
Krist, naš veliki svećenik	4
Sveto pismo - nadahnuto od Boga, 2. dio	9
Pomoć na putu vjere: Kristovo savršenstvo, Vjera	13
Biblijske slike i simboli: Drvo; Sijeno; Slama	16

Dragi čitatelji,

U ovome broju završavamo s proučavanjem Prve Ivanove poslanice. Mogli smo naučiti nešto o životu, ljubavi, svjetlu, ali i lažnom ispovijedanju bez istinskog života. U posljednjem poglavlju apostol osobito ističe uzdanje u Boga. Bez vjere je nemoguće ugoditi Bogu. Tako je to bilo od početka ljudske povijesti, a tako je i danas u ovoj rasporedbi milosti u kojoj nas je dopalo živjeti. O vjeri govori i članak iz niza „Pomoć na putu vjere“. Vjerom smo spoznali da je Krist na križu umro kao naš Zamjenik. Vjerom spoznajemo da smo dobili život od Boga. Vjerom spoznajemo da je Krist sada djelatan za nas kao naš Veliki svećenik. Vjera se oslanja na Božju riječ. Zbog toga je važno da imamo Božju zapisanu riječ, doslovno nadahnutu (članak „Sveto pismo – nadahnuto od Boga“, 2. dio). Samo takva riječ može biti stvaran temelj naše vjere. Sâm Gospodin Isus Krist je „predvodnik i dovršitelj vjere“ (Heb 12,2), a mi smo pozvani da se uključimo u trku vjere i trčimo je uprijeviši pogled u Njega. U prethodnom poglavlju (Heb 11) govori se o junacima vjere koji su tu trku otrčali prije nas. Premda su oni svi u povijesnom smislu živjeli prije Isusa, on je nazvan predvodnikom vjere, odnosno trke vjere; a mi smo pozvani da upremo pogled u Njega. Oni tvore „velik oblak svjedoka“ kojim smo okruženi te se smijemo ohrabriti njihovom vjerom. No pozvani smo da gledamo – ali ne na njih, nego na Krista. Mi smo se, kao i oni koji su trčali prije nas, uključili u tu trku vjere kojoj je On predvodnik i dovršitelj. Zato: gledajmo u Njega!

*Uz srdačan pozdrav,
Vaš Urednik*

Prva Ivanova poslanica

Svjedočanstvo dano Sinu (1. Ivanova 5,6-12) Povjerenje u Boga (1. Ivanova 5,13-21)

Svjedočanstvo dano Sinu

(1. Ivanova 5,6-12)

Prije završetka svoje poslanice apostol predočuje trostruko svjedočanstvo za Sina Božjega, Onoga putem kojega je vječan život dan vjernicima. To je svjedočanstvo vode, svjedočanstvo krvi i svjedočanstvo Duha.

(Red. 6) Isus, Sin Božji, došao je na svijet utjelovljenjem, ali je, da bi mogao blagosloviti grešnike i dati im vječan život, morao doći s vodom i krvlju. Drugim riječima, morao je umrijeti. Njegov neizmjenno savršen život razotkrio je naše stanje i očitovao našu potrebu, ali je nije mogao zadovoljiti niti nam dati vječan život.

Da nije umro on bi, sukladno njegovim vlastitim riječima, zauvijek ostao sâm: „Ako zrno pšenice ne padne na zemlju i ne umre, ostaje samo; ali ako umre, donosi mnogo ploda“ (Iv 12,24).

I voda i krv što je potekla iz probodene boka umrloga Krista svjedoče o njegovoj smrti i predočuju dva velika ishoda njegove smrti. Voda svjedoči o smrtnoj osudi koja je izrečena i izvršena nad tijelom, putem čega je vjernik očišćen od stare naravi. Razapeti smo s Kristom i imamo udio u životu uskrsloga Krista; smatramo se umrlima s Njim starome čovjeku, koji je pod vlašću grijeha. Tako smo očišćeni od stare naravi. Nadalje, on je došao k nama

s krvlju. Njegovom smrću nismo samo očišćeni od staroga čovjeka, nego smo njegovom krvlju i opravdani od naših grijeha. Štoviše, na temelju njegove smrti i njegova uskrsnuća dan nam je Sveti Duh da nam svjedoči za Krista i učinkovitost njegove smrti.

(Rd. 7.8) Ako preskočimo 7. redak, koji je usvojen kasnijim umetanjem u izvorni tekst, opet su nam predočena ista tri svjedoka, ali ovaj put u redosljedu njihova svjedočanstva na zemlji. U 6. smo retku imali povijesni redosljed, po kojemu je Sveti Duh došao poslije Kristove smrti. Kada je pak riječ o svjedočanstvu nama, Sveti Duh se spominje prvi, jer po Duhu primamo svjedočanstvo o Kristovoj smrti te cijenimo vrijednost vode i krvi. Ovo troje, Duh, voda i krv, sjedinjuju se u jedno, zajedničko svjedočanstvo za Sina i učinkovitost njegova djela, i za blagoslov vječnoga života koji vjernik dobiva putem tog djela.

(Rd. 9.10) U ovim redcima apostol nas podsjeća da je svjedočanstvo o tim velikim istinama „Božje“. Ako primamo svjedočanstvo od ljudi, koliko bismo više trebali primiti Božje svjedočanstvo za njegova Sina. Onaj tko vjeruje, po Duhu ima svjedočanstvo za Božju istinu. Budući da je Bog dao tako neosporno svjedočanstvo za svoja Sina, slijedi da „onaj tko ne vjeruje Bogu, učinio ga je lažljivcem.“

(Rd. 11.12) Sve te velike istine – Kristova smrt i prisutnost Duha u vjerniku – svjedoče za činjenicu da nam je Bog dao vječan život, a taj život je u njegovu Sinu. On je u nama kao dar; u Njemu je kao izvor. Pred Bogom ne može biti života izvan Sina. Imati Sina znači primiti istinu i imati Sina kao objekt na koji je usmjerena naša vjera. Onaj tko ne poznaje Sina, ili odbacuje istinu, nema Sina Božjeg i „nema života“.

Povjerenje u Boga

(1. Ivanova 5,13-21)

Poslanica završava izražavanjem povjerenja u Boga, što je praktičan ishod utvrđenosti u istini vječnoga života. Nastojanje protukršćanskih učitelja i lažnih proroka, protiv kojih apostol upozorava vjernike, jest to da uzdrmaju povjerenje vjernika u Boga. Glavni cilj apostolova poučavanja je utvrditi vjernike u istini i tako učvrstiti njihovo uzdanje u Boga da budu osposobljeni oduprijeti se onima koji bi ih htjeli zavesti na pogrešan put.

Uočljivo je da nam se u ovim posljednjim recima to uzdanje u Boga stalno predočuje opetovanom upotrebom izraza „znate“ i „znamo“ (rd. 13.15.18.19.20).

(Red. 13) Zavodnici su od početka nastojali odvratiti vjernike od istine koja im je bila predočena u Kristu, povezati ih sa svijetom i oslabiti apostolsko naučavanje prikazujući njihov autoritet upitnim. Nastojanje tih lažnih učitelja bilo je da vjernike liše spoznaje i uživanja njihovih povlastica. Da bi spriječio te zle utjecaje, apostol svoju poslanicu piše onima koji „vjeruju u ime Sina Božjega“, da „znaju“ da imaju vječan život.

(Rd. 14.15) To uzdanje u Boga izražava se u molitvi u svakodnevnom životu. „Ako što molimo po njegovoj volji, on nas čuje.“ A ako znamo da nas čuje, „znademo da imamo ono što smo od njega tražili.“ On, sukladno svojoj savršenoj ljubavi i mudrosti, pridržava sebi pravo odgovoriti na naše molbe u svoje vrijeme i na svoj način. S uzdanjem u Boga, koje je ishod novoga života, imamo povlasticu objavljivati Bogu svoje molbe, ali ne i naredivati mu kako će odgovoriti. On može procijeniti da je dobro da čekamo, ali, dok čekamo, imamo utjehu jer znamo da on čuje sve što tražimo i zna što je u skladu s njegovom voljom.

(Rd. 16.17) To uzdanje u Boga nas, nadalje, ne vodi samo do toga da se molimo za sebe same, nego i da druge zastupamo u molitvi. Mnoge bolesti koje dođu na Božji narod nipošto nisu kazna za neki grijeh, nego, kao u Lazarovu slučaju, služe za proslavljanje Boga (Iv 11,4). No postoje i Božji stegovni postupci s njegovim narodom; i ako znamo da je neki brat kažnjen od Boga nekom bolešću zbog nekog osobitog grijeha, možemo ga zastupati u molitvi ukoliko nije riječ o grijehu koji je na smrt.

Svaka nepravda je grijeh je i povlači za sobom posljedice stegovnog postupka, no te posljedice nisu uvijek na smrt. Osobite okolnosti određuju je li određen grijeh na smrt ili nije. Mnogi su vjernici slagali, a nisu bili kažnjeni smrću; no u slučaju Ananije i Safire laž je uslijed okolnosti dobila na težini te je postala grijeh koji je na smrt.

(Red. 18) Zavodnici bi unatoč svega mogli reći: „Znamo da ne griješi tko je rođen od Boga.“ Znamo da kad smo

rođeni od Boga imamo nov život, i taj nov život je savršen i Zli ga ne može dotaknuti. Tako Gospodin za svoje ovce može reći: „Ja im dajem život vječni; i neće propasti nikada i nitko ih neće oteti iz moje ruke“ (Iv 10,28). Živimo li životom novog čovjeka, nećemo griješiti, niti će nas Zli mučiti.

(Red. 19) Nadalje, budući da imamo nov život, znamo da smo od Boga te da tako možemo uočavati razliku između onih koji su rođeni od Boga i između okolnog svijeta, koji leži u Zlome (J.N.D.). Živeći u snazi novog života, nećemo samo umaknuti Zlomu, nego smo i izbavljeni od svijeta.

(Red. 20) Apostol utvrđuje naše uzdanje u Boga sažimajući velike istine poslanice. Znamo da je Sin Božji došao. To je velika istina s kojom poslanica započinje. Kada je došao, dao nam je potpuno razumijevanje – po-

tpunu Božju objavu – kako bismo upoznali Istinitoga. Zatim nam poslanica govori da je poruka koju smo čuli od Sina ta da je Bog svjetlo i da je Bog ljubav. Štoviše, saznali smo da smo, putem dara vječnog života i Duha, „u Istinitome, to jest u Sinu njegovu, Isusu Kristu.“ Ta blagoslovljena osoba s kojom smo povezani je „Bog istiniti i život vječni.“ On je božanska osoba i u Njemu se savršeno očitovao vječan život.

(Red. 21) Naposljetku nas podsjeća da je sve što bi se ispriječilo između naših duša i Boga i ometalo uživanje života koji je glavna tema ove poslanice, u moralnom smislu idol. Cijela poslanica nastoji nas ohrabriti da živimo život koji imamo te tako budemo sačuvani od idola.

Hamilton Smith
(Svršetak)

Krist, naš Veliki svećenik

Dragi prijatelji,

Kad netko spozna ono što kao vjernik posjeduje, naime:

– da su mu oprosteni grijesi i ima mir s Bogom,

– da je novim rođenjem primio nov život, novu narav, božanski život koji ne može griješiti,

– da je Bog na križu osudio i odstranio njegovu grešnu narav, tako da Bog vjernika vidi samo u njegovom novom životu i zato nema nikakve osude onima koji su u Kristu Isusu,

– da Sveti Duh prebiva u njemu te je oslobođen moći Sotone, svijeta i grijeha, oslobođen kako bi služio Bogu,

– da je učinjen prihvaćenim u Ljubljenu te se već sada smije dičiti nadom Božje slave, jer zna da ga ona očekuje, mogao bi misliti da mu ništa više ne treba.

Što se tiče vječnosti i Neba, to je točno. No upravo zbog toga vjernik na Zemlji itekako ima još potreba. Budući da je Božje dijete građanin Neba (Fil 3,20), na Zemlji je stranac. A zato što se nalazi na putovanju u Nebo, on je i putnik. Osim toga je i oslobođen od vlasti đavla te želi služiti Bogu, jer je to želja njegova srca. No zbog toga stalno nailazi na protivljenje đavla i neobraćenih ljudi. Đavlov posao je upravo to da spriječi ljude da budu pokorni Bogu. I zato će upotrijebiti svu svoju moć i sve svoje lukavstvo kako bi upravo vjernika zaveo na nepokornost Bogu i na grijeh. Kod nevjernikâ se ne mora osobito truditi oko toga. Njihov

vo srce želi griješiti i zadovoljni su kad to čine. (Post 6,5; Mk 7,20-23; Rim 3,10-20). To je temelj na kojemu počiva naš svijet i ljudsko društvo. Oni su se povezali i ujedinili upravo zato da ne budu ovisni o Bogu, i da mogu djelovati po svojim vlastitim namislima (Post 9,1 i 11,4-9). No kako ljudi ne mogu biti neovisni, prihvatili su đavla za svoga kralja, a nakon što su odbacili Božjeg Sina, učinili su đavla i svojim bogom (Iv 12,31; 2 Kor 4,4).

Težnje kršćanina su, dakle, sasvim suprotne težnjama svijeta. Zbog toga su nevjernici kršćaninovi neprijatelji i smatraju ga čudakom i kvariteljem igre. Gospodin Isus u Ivanu 7,7 nevjernicima veli: „Vas svijet ne može mrziti; ali mene mrzi, jer ja svjedočim o njemu da su mu djela zla.“ O vjernicima pak veli: „Svijet ih je zamrzio, jer oni nisu od svijeta, kao što ni ja nisam od svijeta“ (Iv 17,14). A u Ivanu 16,33 učenicima govori: „U svijetu ćete imati nevolju.“

Svijet će prihvatiti samo onog kršćanina koji se ne očituje kao kršćanin, nego ima iste težnje kao i svijet te se tako praktički podlaže sotonskoj vlasti. No to je nevjernost prema Bogu. Takav kršćanin je zapravo izdajnik koji surađuje s neprijateljem.

Tu započinje kršćaninova borba. Sotona ga uvijek iznova nastoji navesti na grijeh. Ubacuje mu nečiste misli, pokazuje mu ono što je grešno, navodi ga da sluša bezbožne riječi i pokušava ga odvesti na nečista mjesta. I pored svega toga daje da mu svijet iskazu-

je svoje neprijateljstvo. Novi čovjek je zbog svega toga ožalošćen. No vjernik u sebi još uvijek ima i staru narav, koja radije negoli išta želi grijешiti, i upravo putem nje Sotona nalazi svoje uporište u vjerniku. Odatle velika opasnost da će Sotona odnijeti pobjedu u navesti kršćanina na grijeh.

Ali Božja ljubav se pobrinula i za to.

KRIST, NAŠ VELIKI SVEĆENIK

To nam je predočeno u poslanici Hebrejima. Tamo vidimo kršćanina kao putnika i stranca. Na putovanju je prema slavi (11,40), jer ima „nebeski poziv“ (3,1). No sada je još u pustinji, sa svim teškoćama i opasnostima koje su vezane uz to. A onda nam je predočen svećenik. Gospodin Isus u nebu je uzvišeni Veliki svećenik, koji se kod Boga zauzima za nas u pogledu opasnosti i teškoća.

Često se misli da je svećeništvo Gospodina Isusa povezano s našim grijesima. No to je, u suštini, netočno. Svakako da je početak Njegova nastupanja kao Velikog svećenika bio u povezanosti s našim grijesima. Hebrejima 2,17 veli: „Da milosrdan bude i vjeran Veliki svećenik u onome što se odnosi na Boga, kako bi okajao grijehe naroda.“ Zatim, u Hebrejima 10,12 veli: „A on, prinijevši samo jednu žrtvu za grijehe, zauvijek sjede zdesna Bogu.“ I u 14. retku nastavlja: „Jer jednim prinosom on je zauvijek usavršio one koji se posvećuju.“

Poslanica Hebrejima prikazuje vjernika kao stvorenje u njegovu odnosu prema Bogu. Nakon što je Gospodin Isus na križu dovršio djelo s kojim je Bog potpuno zadovoljen, pitanje grijeha riješeno je zauvijek. On je „zadobio vječno otkupljenje“ (Heb 9,12). Vjernik je „zauvijek učinjen savršeni“

(Heb 10,14). Krist je odstranio grijeh „prinijevši na žrtvu sebe“ (Heb 9,26). Između Boga i vjernika nikada se više neće postaviti pitanje grijeha. Zbog toga se u poslanici Hebrejima više ni ne govori o tome. Grijesi koje vjernik učini poslije svojeg obraćenja nisu više pitanje između Boga i njegova stvorenja, nego između Oca i njegova djeteta. To vidimo u 1. Ivanovoj poslanici.

SVEĆENIK U NEBU

Iako je prva služba Gospodina Isusa kao Velikog svećenika bila izvršena na Zemlji, i to u povezanosti s našim grijesima, sada njegova služba nema više tu značajku. Nakon dovršenog djela Gospodin Isus je „sjeo je zauvijek zdesna Bogu“ u Nebu. „Jer takav nam veliki svećenik bijaše potreban ... učinjen uzvišenijim od nebesa“ (Heb 7,26). „Jer da je na zemlji, ne bi bio svećenik“ (Heb 8,4).

Imamo dakle svećenika u Nebu, koji je uredio sve što se tiče grijeha i koji „uvijek živi da ih zastupa“ (7,25).

Tko je taj svećenik? U Hebrejima 1 rečeno nam je tko je to. To je Sin Božji. Zato nas On uvijek može zastupati kod Boga. Ta tko bi drugi osim Boga to mogao činiti? No da bi mogao zastupati ljude, morao je postati čovjekom. U Hebrejima 2 govori se o tome da je on postao istinskim čovjekom. On je Sin čovječji. On je čak stvarniji čovjek od Adama, jer je bio „rođen od žene“ (Gal 4,4).

Kakvog li čuda! Bog se objavio u tijelu! „Riječ je postala tijelom“ (Iv 1,14). On, Stvoritelj neba i zemlje, koji je stvorio čovjeka, sâm je postao čovjekom.

U Hebrejima 2 navode se dva razloga zbog kojih je Gospodin postao čovjekom. U redcima 14-16 govori se da je postao čovjekom kako bi mogao izvr-

šiti pomirbeno djelo za naše grijehе, i da bi nas mogao izbaviti od vlasti đavla i smrti. No u sljedećem retku navodi se još jedan razlog: morao je postati „milosrdan i vjeran Veliki svećenik“. Ne govori li to gotovo još više našim srcima?

Gospodin Isus je znao kakvi ćemo biti. Znao je da ćemo na našem putu nailaziti na opasnosti i teškoće. Zato je postao čovjekom i ušao u sve naše okolnosti, kako bi iz vlastitog iskustva mogao upoznati sve teškoće, sve patnje, sve kušnje, te stajati uz nas u punoj spoznaji svega što trebamo nadvladati.

NAUČIO SE POSLUŠNOSTI

On zna što to znači pokoravati se Bogu dok živimo u okruženju koje je protivno Bogu. Ta on se naučio poslušnosti (Heb 5,8). On se nikada nije pokoravao, jer je bio Bog Svevišnji. No kao čovjek na Zemlji naučio je što je to poslušnost. „On budi od jutra do jutra, on budi moje uho da sluša kao oni koji su učeni. Gospodin Jahve je otvorio moje uho i ja se nisam bunio niti sam se odvrćao“, veli on u Izaiji 50,4-5. Iskustvo je i kakve su posljedice toga u svijetu neprijateljski nastrojenog prema Bogu. „Pružao sam svoja leđa onima koji su udarali, i svoje obraze onima koji su bradu čupali; nisam zaklanjao svoje lice od sramote i pljuvanja“ (Iza 50,6). Udarali su ga zato što je rekao istinu (Iv 18,23). Kako li je moralo biti njemu, Božjem svecu, kad su mu rekli: „Ne kažemo li dobro da si ti Samarijanac i da imaš zloduha?“, i: „Sada znamo da imaš zloduha“ (Iv 8,48.52)! Ali iskustvo je i Božju snagu, koja ga je podupirala. „Jer Gospodin Jahve će mi pomoći; stoga se neću smesti: zbog toga postavih svoje lice kao kremen

i znam da se neću postidjeti. Blizu je onaj koji me opravdava“ (Iza 50,7-8).

Mi se moramo naučiti poslušnosti zato što smo neposlušna, grešna stvorenja. On nas u tom našem učenju može potpuno razumjeti. Kada nas zbog naše poslušnosti ljudi ismijavaju ili nam se izruguju, kada možda čak budemo zakinuti na plaći, u poslovnom životu ili općenito u svim našim zemaljskim prilikama, tada on može savršeno suosjećati s nama. U tom savršenom suosjećanju on nam dolazi u pomoć (Heb 2,18) i zastupa nas, kako bismo „primili milosrđe i našli milost za pravodobnu pomoć“ (Heb 4,16).

Poslušnost Bogu uključuje i to da se moramo odvojiti od osoba ili stvari uz koje je privezano naše srce. Možda i od nečega što je samo po sebi dobro i što smo dobili od Njega samoga. Možda od onih osoba koje najviše volimo na zemlji, jer ih on uzima od nas. Možda pokornost Njemu zahtijeva da moramo napustiti neke drage ljude zato što više ne možemo ići s njima istim putem. Možda moramo napustiti svoje polje rada ili čak neki duhovan posao koji smo htjeli vršiti za Gospodina i na koji nas je On sâm pozvao. Tada možemo znati da Gospodin Isus to sve zna iz vlastitog iskustva. On sâm se lišio svega i „postao poslušan do smrti, i to smrti na križu“ (Fil 2,5-8). On se borio u vrtu Getsemani i molio: „Oče, ako hoćeš otkloni ovu čašu od mene“ (Lk 22,42). Nije li njegova sveta duša morala ustuknuti od puta koji mu je propisivala njegova poslušnost Bogu? Kakav li je to samo bio put, na kojemu je Sveti „u svome tijelu nosio naše grijehе na drvetu“ (1 Pet 2,24) i bio „učinjen grijehom za nas“ (2 Kor 5,21), pri čemu ga je Bog morao napustiti i našu kaznu položiti na Njega (Mt

27,46; Zah 13,7; Rim 8,3)! On je išao tim putem tako duboke poslušnosti, kakvim ni jedno Božje dijete ne mora niti bi bilo u stanju ići. Zbog toga ne postoji nikakva „žrtva zbog poslušnosti“ kod koje on ne bi mogao suosjećati s osjećajima našega srca i razumjeti našu borbu. Nakon što je išao putem poslušnosti do kraja – „Ne moja volja, nego tvoja neka bude“ – on iz osobnog iskustva zna što Bog znači srcu u takvim okolnostima, i kakvu pomoć Bog daje. U nastavku čitamo: „I ukaza mu se anđeo s neba i okrijepi ga“ (Lk 22,43). Zato on nama dolazi u pomoć, kako bismo „našli milost za pravodobnu pomoć“ (Heb 4,16).

DAVLOVA NAPASTOVANJA

Naša srca su ožalošćena kad Sotona dolazi sa svojim napastima. Kako li samo trpi nov čovjek u nama kada đavao u nama budi nečiste misli, kada izaziva naša srca na neposlušnost, kada nas uvijek iznova napada i ne da nam mira, kada odvlači naše misli dok čitamo Božju riječ, kada u našim srcima budi pogrešne misli dok se molimo ili dok smo u najuzvišenijim trenucima na bogoslužjima.

Sotona je iskušavao Gospodina Isusa kao nikad nikoga. Iskušavao ga je četrdeset dana (Lk 4,2). Sotona je upregnuo svu svoju snagu i lukavost protiv njega koji je čist i svet.

Sotona je nakon pada u grijeh imao lak posao s čovjekom. U grešnom srcu palog čovjeka dobio je jakog saveznika, saveznika koji uvijek uživa u grijehu. Svaka zamisao čovjekova srca je neprestano samo zlo (Post 6,5).

To nije bilo tako s Adamom prije njegova pada. Bog ga je stvorio čistim. I premda Sotona nije imao nikakve dodirne točke s Adamom putem njegova

srca, dovoljan mu je bio jedan napad da ostvari svoju namjeru. Adam je pao i postao Sotonin rob.

No onda je (u Isusu) na zemlju došao „novi čovjek“, koji nije imao grešno srce, koji „nije upoznao grijeh“. Sotona je i protiv toga čovjeka usmjerio svoje napade, ali je ishod borbe tu bio drugačiji.

Adam je bio napadnut u Edenskom vrtu, gdje je sve govorilo o Božjoj veličini i dobroti. Gospodin Isus je bio u pustinji – tom velikom znaku prokletstva na zemlji – gdje ništa nije bilo na njegovoj strani. Tamo je Sotona upotrijebio svu svoju snagu i lukavost da i od Sveca učini grešnika. Borba je potrajala četrdeset dana, sve dok Sotona nije upotrijebio sva svoja oružja i pretrpio poraz. Onda je Sotona odstupio, a ne Gospodin Isus. Tko može spoznati sve kušnje kojima je Gospodin tamo bio podvrgnut? Tko poznaje sva Sotonina lukavstva, čitavo nauružanje kneza tame? Rečeno nam je o samo tri posljednje kušnje. Kako li je Čistome i Svetome, „koji nije upoznao grijeh“, moralo biti kada se suprotstavljao svim tim oružjima tame! Kako li je njegova sveta duša morala trpjeti! Kako dobro nas on može razumjeti, suosjećati s nama, kad Sotona isprobava svoja lukavstva na nama! Može li na nas doći neka kušnja koju Sotona nije primijenio na Gospodinu Isusu? Zbog toga nam on može pomoći. On se molio za Petra da njegova vjera ne malakše. „Jer u onome u čemu je sâm iskušan trpio, on može pomoći onima koji su iskušavani“ (Heb 2,18). „Jer nemamo velikog svećenika koji ne bi mogao suosjećati s našim slabostima, iskušavanoga u svemu poput nas, no bez grijeha“ (Heb 4,15).

NJEGOVO SUOSJEĆANJE U TEŠKOĆAMA I ŽALOSTI

Kad nam budu uzeti dragi ljudi, tko može razumjeti bol našega srca kao Onaj koji je plakao na grobu svojeg prijatelja? Kada smo osamljeni, tko je ikada bio osamljeniji od Njega koji je rekao: „Bdijem i kao usamljeni sam vrabac na krovu kuće (Ps 102,7)? Kada nas napuste prijatelji, tko nas može razumjeti kao On za koga Pismo veli: „I napustiše ga svi i pobjegoše (Mk 14,50)? Kada nas ljudi ne razumiju, ili kada oni kojima govorimo o svojim teškoćama ne pokazuju suosjećanje, tko nas može bolje razumjeti negoli On koji je bio osamljen kao nitko drugi te je morao uzviknuti: „Tražio sam nekoga da se sažali, ali ga ne bijaše“ (Ps 69,20)? On je svojim učenicima rekao da će ga jedan od njih izdati i da će biti predan kako bi mogao umrijeti za njih, no oni su to jedva zamijetili, jer su raspravljali o tome tko bi od njih bio najveći (Lk 22,19-24). Kada nam je potrebno svjetlo, tko nam može pomoći više negoli Onaj za koga je u Lukinu evanđelju sedam puta rečeno da je otišao moliti se, štoviše, da je u molitvi proveo čitavu noć kada je morao donositi važne odluke?

To je naš Veliki svećenik u Nebu, koji tamo uvijek živi da nas zastupa (Heb

7,25). On sâm ne susreće se više s teškoćama – za njega je borba završena! Ali se zato može potpuno posvetiti pomaganju nama služeći se svim znanjem koje je stekao svojim osobnim iskustvom u borbama i teškoćama.

Susrećem li teškoće i pritiske na svome putu? Ako da, onda mogu naći pomoć u Kristovu zastupanju. On zastupa u potpunosti poznavajući utjehu koju daje Božja milost, jer je i sâm upoznao tu utjehu kada se nalazio u istim okolnostima ovdje na zemlji. On zna kako utješiti čovjeka u svim njegovim nevoljama. On mi daje sve što trebam i zastupa me pred Bogom zbog svojeg poznavanja mojih potreba. Trebam li svjetlo? Trebam li vodstvo na svome putu? Bog mi to može dati. Sve je to ishod Kristova zastupanja.

Primam li sve to zato što se molim za to? On se molio za Petra prije negoli je Petar znao išta o događajima koji će uslijediti. Ne, mi ne molimo Gospodina da nas zastupa. Njega na to ga potiče milost njegovog vlastitog srca prema nama, a nas obavještava o tome kako bismo „smjelo pristupali prijestolju milosti, da primimo milosrđe i nađemo milost za pravodobnu pomoć“ (Heb 4,16).

S toplim pozdravima, vaš prijatelj,

H. L. H.

Sveto Pismo – nadahnuto od Boga (2. dio)

Je li i Novi zavjet Božja riječ?

Vidjeli smo kako se u svim dijelovima Novoga zavjeta Stari zavjet priznaje kao u potpunosti nadahnut od Boga. Tvrdi li pak i on sâm za sebe da je božanski nadahnut? Odgovor je jednostavan: Da!

U 1. Korinćanima 2,13 apostol Pavao svojim tvrdnjama i tvrdnjama drugih apostola kod prenošenja Božjih objava pripisuje doslovnu nadahnutost od Božjega Duha. U 1. Korinćanima 14,37 ukazuje na svoje spise te veli da bi svatko tko je duhovan trebao prepoznati „da su to što vam pišem Gospodino ve zapovijedi.“

U 2. Petrovoj 3,15.16 susrećemo vrlo značajnu činjenicu: novozavjetni pisac (Petar) ukazuje na spise drugog novozavjetnog pisca (Pavla) te ih postavlja na istu razinu s ostalim Pismima dajući im jednak značaj. Nešto slično vidimo i kada apostol Pavao u svojoj prvoj poslanici Timoteju navodi riječ iz evanđelja svog suputnika Luke (vidi 1 Tim 5,18). I tu je navod iz Novog zavjeta na istoj razini s navodom iz Starog zavjeta te je potkrepljen istim riječima: „Jer Pismo reče.“ Luka na početku svog evanđelja ukazuje na činjenicu kako je sve ono s čime je od samoga početka točno upoznat odlučio „po redu napisati“, kako bi Teofil, kojemu to piše, mogao spoznati „pouzdanost“ onoga čemu je već ranije bio poučen. Uočimo izraz „po redu“ (to znači „metodološki“): Luka je pisao metodološki! Kada Bog, dakle, daje pisati svoju

knjigu, služi se određenom metodom. To nije nimalo neobično, jer se i ljudi u sastavljanju svojih djela služe određenim metodama.

Ne može li Bog činiti isto to? Njegova metoda, dakako, nije sasvim uočljiva naravnom oku, jer nevjernom kritičaru Njegove riječi Bog ne želi pokazati njezine ljepote. No vjera se raduje tome što je svaka knjiga Božje riječi napisana po određenoj metodi. Kakav je bio taj red, ili ta metoda, po kojem je Luka pisao svoje evanđelje? On nije pisao po nekom vremenskom redu ili redosljedju; on je povezo dijelove po njihovom moralnom redu – i to je ta metoda! I kao što Luka govori o pouzdanosti onoga o čemu piše, tako i Ivan u svojoj prvoj poslanici govori da piše vjernicima „da znaju“ da imaju vječan život (5,13). Objе ove tvrdnje ističu sigurnost i autoritet kakav mogu imati samo spisi koji su nadahnuti. A kakva je ozbiljna kazna, i to vječna, na vršetku knjige Otkrivenja izrečena onima koji ne samo da bi oduzeli od „mislī“ nego i od „riječi“ te knjige kakva je prvotno bila dana (Otk 22,18-19)! Tu opet imamo dokaz verbalne, odnosno doslovne nadahnutosti.

Sve je Pismo nadahnuto od Boga

Navedeni redci dovoljno pokazuju kako su pisci Novoga zavjeta pripisivali nadahnutost onome što su sami pisali, kao i spisima Staroga zavjeta. Timotej je od djetinjstva poznao Sveta pisma (Staroga zavjeta). Njima i pismima Novoga zavjeta zajedničko

je jedno: „Sve Pismo je od Boga nadahnuo i korisno je za nauku, za uvjerenje, za popravljivanje, za odgajanje u pravednosti“ (2 Tim 3,16). Bilo da je riječ o novozavjetnom ili starozavjetnom spisu, sve je pismo „od Boga nadahnuo“. To je, u stvari, značajan izraz koji je u grčkom izvorniku samo jedna riječ. Jednako kao što je Bog udahnuo dah života u nosnice prvoga čovjeka, kojega je oblikovao od prahe zemaljskoga, te je on tako u svojoj cjelokupnosti postao živom dušom, tako je i ono što bi inače ostalo samo zbirka manje ili više vrijednih književnih djela, po činjenici da je Bog nadahnuo svaki njezin pojedini dio postalo organska cjelina, zapanjujuća i snažna, jer je to nadahnuća Božja riječ.

Postupak priopćavanja

Sada ćemo razmotriti kako je Bog svoje misli priopćavao svome narodu. Prema 1. Korinćanima 2 taj postupak se, ako tako smijemo reći, odvijao u tri različita koraka, koje moramo dobro međusobno razlikovati kako ne bismo došli do pogrešnih zaključaka. Prvi korak je OBJAVA. Bog je u svome srcu za one koji ga ljube imao pripremljene mnoge dragocjenosti, tako čudesne da ih nijedno oko nije vidjelo, nijedno uho nije čulo te nisu došle u misli nijednom čovjeku. Kada ih je Bog htio podijeliti onima koji su njegovi, morao ih je nekako i nekome priopćiti, to jest objaviti. Tako je i učinio. Neka Njegovo ime bude vječno slavljeno za to! U 10. retku pokazano nam je kako je Duh, koji ispituje Božje dubine, jedini koji može čovjeku objaviti Božje misli. Taj redak nadalje objašnjava da je Duh Božji jedini mogući začetnik i izvor takvih objava. No te objave koje su dane Božjim Duhom ne obuhvaćaju

sav svijet, pa čak ni sve vjernike, nego samo apostole i proroke Novoga zavjeta (usp. Ef 3,5); jer riječ „nama“ na početku 10. retka ukazuje upravo i jedino na njih. S tim „nama“ u 10. retku u skladu je i „mi“ u 13. retku: to su iste osobe, to jest apostoli. Tu dolazimo do drugog koraka, a to je NADAHNU-TOST. To što je Bog imao dragocjene misli u svome srcu ne bi bilo dovoljno ako ih ne bi objavio. No ne bi bilo dovoljno ni samo objavljivanje Njegovih misli. Da bismo ih mi mogli posjedovati i uživati, On se morao pobrinuti za to da nam budu prenesene na potpuno siguran i pouzdan način. Bog je učinio i taj drugi korak. I zato neka bude vječno slavjen! Bog se pobrinuo za to da nam apostoli i proroci te objave priopće na izravan i božanski način, pod potpunim nadzorom Svetoga Duha. Pritom, kao što pokazuje 13. redak, nisu bili prepušteni vlastitoj mudrosti da sami iznađu najbolji način kako dalje predati istinu. Nisu je objavljivali „riječima koje naučava ljudska mudrost, nego onima koje naučava Duh Sveti, uspoređujući ono duhovno s duhovnim.“ Taj redak nam pokazuje da je objavljivanje istine apostolima bilo najprije u usmenom a kasnije u pismenom obliku, riječima koje im je davao Sveti Duh. Stoga nam je Bog istinu dao upravo u riječima.

Objava je, dakle, povezana s prenošenjem istine apostolima i prorocima od strane Boga, tako da su je oni mogli pojmiti u svojim mislima. Nadahnutost pak je povezano s prenošenjem te istine od apostola i proroka svim vjernicima, a tu nisu bile potrebne samo misli, nego i riječi. Preostao je još treći korak u prenošenju Božje istine, koji se spominje u 15. retku, a mogli bismo ga nazvati USVAJANJEM, nai-

me, usvajanjem Božjih misli od strane pojedinih vjernika. Ako je istina bila od Boga objavljena izabranim ljudima te od njih predana dalje nadahnutim riječima, primatelji (ljudi) su je trebali primiti i razumjeti da bi im poslužila na blagoslov i radost. Naravan čovjek, to jest čovjek u svojem prirodnom ili neobraćenom stanju, ne može to primiti, kao što nam pokazuje 14. redak. Potpuno mu nedostaje sposobnost potrebna za to. Ono što je duhovno mora se duhovno rasuđivati. Vjernici pak „imaju Kristov um“ (16. redak). Oni su primili duha koji je od Boga, „da mogu znati što im je podario Bog.“

Iz ovoga što je rečeno ne bi trebalo zaključiti kako uopće nema smisla da nevjernici uzmu Bibliju i čitaju je. Sveti Duh će uvijek upotrijebiti Božju riječ kako bi naravnom čovjeku, s jedne strane, pokazao njegovo grešno stanje te, s druge strane, njegovu vječnu izgubljenost. Ali spoznavanje bogatstava položenih u Božjoj riječi, kao i bogatstava Božje milosti, on je zadržao za one koji su njegovi. Nemoguće je, po moralnoj osnovi, da bi Bog nevjernim kritičarima Njegove riječi mogao otkriti njezina blaga. Razumijevanje Božje riječi ne postiže se studiranjem, ni intelektualnim naporima, ni istraživanjima, ni bilo kakvim pokusima. Samo oni koji su „duhovni“ mogu rasuđivati ono što je duhovno. „Duhovan“ je onaj čovjek koji je novo rođen i u kojemu ne samo da Sveti Duh prebiva, nego kojim On upravlja i oblikuje njegov karakter. U tome smislu mi imamo Kristov um. Kada Duh upravlja nama, tada se oči našega srca otvaraju kako bismo razumjeli ono što je Božje. Jednom se netko požalio: „Ništa ne vidim ispravno. Treba mi više svjetla!“ Dobio je odgo-

vor: „Ne treba ti više svjetla, nego prozor, i to čist!“ To je, nedvojbeno, istinito. Ako Božjem Duhu više dopustimo da čisti prozore naše duše, ubrzo ćemo jasnije vidjeti.

Nadahnutost s razumijevanjem pisca ili bez njega

Činjenica božanskog nadahnuća ni najmanje se ne temelji na tome jesu li upotrijebljeni pisci razumjeli to što su trebali pisati ili nisu. Čudesnost božanskog nadahnuća upravo je, kao što to pokazuje 1. Petrova 1,9-12, najviše istaknuta u činjenici da su proroci Staroga zavjeta sami morali istraživati kako bi razumjeli značenje onoga što su pisali pod punim nadzorom Duha. I kada su to kasnije istraživali i pronicali, bilo im je objavljeno da nisu posluživali sebi, nego nama. Ova vrsta nadahnutosti, koju možemo nazvati „nadahnutost bez razumijevanja pisca“, značajna je za većinu pisaca Staroga zavjeta, a možda i za sve njih. Rijetko kada su proroci, ako uopće ikada i jesu, razumjeli puni doseg svega onoga što im je Bog stavio u usta. Zbog toga je to bilo potpuno nadahnuće, ali ne i potpuna objava.

Nasuprot tome, u 1. Korinćanima 2 imamo „nadahnutost s razumijevanjem pisca“, što je značajno za gotovo sav Novi zavjet. Velim gotovo, zato što, primjerice, mislim na neke dijelove Otkrivenja za koje se teško može prihvatiti da ih je vidjelac Ivan mogao shvatiti u čitavom njihovom dometu. Dobar primjer toga na što mislim jest shvaćanje značenja znamenitoga broja 666 (13,18). No sve to ništa ne mijenja na činjenici i suštini nadahnuća.

Božansko i ljudsko

Božansko nadahnuće nipošto ne uklanja ili poništava ljudsko autorstvo. Okolina, zvanje, iskustvo i sposobnosti različitih pisaca – sve je to utkano u ono što su oni pisali, tako da u njihovim izlaganjima i opisima do izražaja dolazi i njihov karakter i njihov način pisanja. Božji Duh je u tim piscima djelovao na taj način da je upotrijebio njihove osobine, tako da su riječi koje su oni upotrebljavali stvarno bile njihove vlastite, a ipak su istodobno bile i nadahnute od Boga. Upravo je to njihovim riječima davalo božanski autoritet i božansku točnost. Neovisno o tome koji je bio karakter onoga o čemu su pisali, je li im to bilo dano izravnom božanskom objavom ili su iznosili činjenice iz vlastitog znanja, ili su pak raspolagali pisanim podacima, sve se događalo pod nadzorom Svetoga Duha. Jezik je stvarno bio njihov vlastit, ali je bio upravo onakav kakvog ga je Bog želio upotrijebiti primjereno svojem naumu. Svaki pisac zadržao je svoj prirodan način pisanja. Ali i u tome je bio očigledan božanski nadzor nad njima, jer su njihovi vlastiti osjećaji, nedvojbeno snažni, ostali neizraženi upravo onda kada bismo prirodno očekivali njihovo najjače očitovanje. Tako, primjerice, ne vidimo nikakvu provalu osjećaja niti ikakvo pokazivanje suosjećanja kada govore o Gospodinovoj borbi u vrtu Getsemani ili o strahotama križa.

Ne vidimo ni bilo kakvo izbijanje oduševljenja u izvješću o Kristovom uskrsnuću. Svaki običan pisac dodao bi pokoji vlastitu riječ kako bi izrazio osobne misli i porive svoje čudi. No kod njih, zbog nadzora Svetoga Duha, nema ničeg takvog. U Svetome pismu

čudesno je povezan božanski i ljudski element, tako da pisci nisu ni puki strojevi, niti su pak pisali samo na temelju vlastite odgovornosti, što je jasno kako po tvrdnjama u Bibliji tako i po karakteru njezina sadržaja. Dok se, s jedne strane, bezuvjetno poziva na to da je objava tajne po proročkim spisima dana po zapovijedima vječnoga Boga (Rim 16,25-26), vidimo da je ponekad, s druge strane, imenovan jedino ljudski pisac; primjerice: „Kao što i David pripisuje blaženost čovjeku“ (Rim 4,6); „Jer Mojsije o pravednosti piše“ (Rim 10,5); „... za koje Mojsije nije rekao ništa u pogledu svećenstva“ (Heb 7,14) itd. I Ivan nas na kraju svojeg evanđelja ne ostavlja u nejasnoći o tome tko je napisao sve to: „To je učenik koji ovo svjedoči i koji je ovo napisao“ (Iv 21,24). U pogledu Svetoga pisma možemo, dakle, zaključno reći: ono je autoritativno, jer je to glas Božji; ono je razumljivo, jer je to govor čovjeka.

Doslovna nadahnutost

Možda će se netko upitati čemu toliko insistiranje na doslovnom nadahnuću Biblije? Nije li dovoljna nadahnutost misli? Kao prvo, Sveto pismo svoju vlastitu nadahnutost izričito veže za riječi (1 Kor 2,13; Otk 1,3; 22,18-19). Nadahnutost koja bi se ograničavala samo na misli, bila bi nekorisna u pogledu autoriteta Pisma. Uvjeravati nas kako su Pavao, Petar i Ivan od Boga dobili čudesne misli, ali da u pogledu svojeg izražavanja nisu bili pod božanskim nadzorom, značilo bi uzimati natrag lijevom rukom ono što nam je bilo ponuđeno desnom. Pavao je mogao imati čudesne misli od Boga i, što više, pripočeti ih nama, ali ako te riječi kojima nam ih je pripočeo nisu bile od

Boga, kakvo bismo pouzdanje u njih mogli imati? Ne, bez nadahnutih riječi ne bismo imali baš ništa što je nadahnuto. Ako ne bismo imali doslovno nadahnute spise, ne bismo uopće imali nadahnuto Pismo, a Biblija bi, iako zanimljiva i veličanstvena, bila

bez ikakva autoriteta. Upravo taj autoritet napadaju suvremeni lažni učitelji. Nama je pak dovoljno to što Biblija sama ističe svoje pravo na doslovnu nadahnutost, i mi to vjerujemo.

*Christian Briem
(nastavlja se)*

Pomoć na putu vjere

Kristovo savršenstvo

„Jest, On je sav dražestan“
Pjesma nad pjesmama 5,16

*Kad bi u Tvojoj blizini
stalno počivalo srce moje,
da oko jasnije vidi
divan sjaj slave tvoje:
savršenost bih tvoju
tad bolje upoznao
i tvoj lik čudesno bi se
u meni oblikovao.*

Gospodin Isus ... u samome sebi objedinjuje sve moguće ljepote i savršenosti.

Što je, dakle, bio život tog Isusa, Čovjeka boli i vična patnji? Život djelatnosti u mračnom okruženju, kako bi Božja ljubav mogla prodrijeti u najskrivenije kutke ljudskoga društva, tamo gdje su potrebe bile najveće ... taj život nije se sakrio pred bijedom svijeta ... nego je u njega donio – dragocjene li milosti! – Božju ljubav.

Dok je Adamovo prvo djelo ... bilo traženje vlastite volje ... Krist se u ovome svijetu bijede posvetio u ljubavi, posvetio se vršenju volje svojega Oca. On se, došavši ovamo, lišio svega. On je došao ovamo u posvećenosti svome Ocu, koliko god ga to stajalo, kako bi Bog mogao biti proslavljen.

Adam je mogao učiniti jedno jedino djelo neposlušnosti, i učinio ga je; ali On, koji je po pitanju snage mogao učiniti sve, upotrebljavao je svoju snagu samo

kako bi savršeno služio i savršeno se pokorio. Kako je blagoslovljena slika Gospodinovih putova!

Što je bio vjerniji, bio je prezreniji i doživljavao je veće protivljenje; što je bio krotkiji, bio je manje cijenjen. No sve to nije ništa promijenilo, jer On je sve učinio samo Bogu, bilo među mnoštvom, među svojim učenicima ili pred nepravednim sucima. Ništa nije promijenilo savršenost Njegovih putova, jer je sve i u svim okolnostima bilo činjeno za Boga.

Čovjek Krist Isus rastao je u milosti pred Bogom i ljudima. On je uvijek bio sluga svakome. Prvo što sam prije nekoliko godina uočio čitajući evanđelja bilo je to da sam vidio čovjeka koji nikada nije učinio ništa za sebe. Kakvog li čuda vidjeti čovjeka koji nije živio sebi, jer je sâm posjedovao Boga.

Evanđelja prikazuju Onoga u kojemu nije bilo sebičnosti. Ona otkrivaju srce koje je bilo otvoreno za svakoga. Bez obzira kako bila duboka Njegova vlastita patnja, on se uvijek brinuo za druge. Mogao je upozoriti Petra u Getsemaniju, i utješiti umirućeg razbojnika na križu. Njegovo srce bilo je iznad okolnosti; nikad im nije bio podložan, nego je u njima uvijek postupao u skladu s Bogom.

Samodopadnost, uzdizanje samoga sebe, stavljanje samoga sebe na prvo mjesto, uvijek su načela ljudskog postupanja. ... U blagoslovljenome Gospodinu ... bila je istinska odanost srca, naklonost i služenje, bez i najmanje trunke sebičnosti ... Upravo ono za čime čovjek najviše žudi, Njemu je potpuno nedostajalo. „Ja ne primam čast od ljudi.“

Kod apostola vidimo zadivljujuće osjećaje ... vidimo djela koja su, kako je i Isus rekao, veća od Njegovih; vidimo borbe srca i začuđujuće uzvišenosti po milosti ... ali ništa ne vidimo u onoj mjeri koja bi bila ravna Kristu. On je bio Sin čovječji koji je bio u Nebu. Ljudi poput Pavla su strune koje u Božjim rukama stvaraju prekrasnu glazbu; ali Krist je sama ta glazba.

Neka nam Bog daruje da cijenimo savršenu ljepotu tog Isusa koji je došao k nama.

Vjera

„To što sada živim u tijelu, živim vjerom Sina Božjega.“
Gal 2,20

*Tvoja je volja da se uvijek radujem
I ovdje dolje vjerom hodam.
Dovoljno mi je da glas tvoj čujem
I tvoju duboku ljubav upoznam.*

Vjera mi pomaže vidjeti da je Bog veći od mojega grijeha, a ne da je grijeh veći od Boga.

Ne povezuj svoju službu ni sa čime drugim osim s Bogom, ni sa kakvim osobitim pojedincima. U zajedništvu s drugima možeš se ohrabriti i osvježiti svoje

srece; ali raditi moraš vlastitom, osobnom vjerom i snagom, ne oslanjajući se ni na koga drugoga; jer ako se osloniš na nekoga, ne možeš biti vjeran sluga. Služba se uvijek mora mjeriti po vjeri i osobnom zajedništvu s Bogom ... Blagoslov je u svim povijesnim razdobljima dolazio putem osobne povezanosti na temelju vjere, a istoga trena kada je taj odnos prestao, započeo je put silaska u svijet. Težnja za zajedništvom može nas dovesti do toga da se oslanjamo na ljude.

Jednostavnost života vjere puna je ljepota koje ne poznaju oni koji ga nikada nisu isprobali.

Teškoća na putu vjere nećemo se riješiti tako da ih pokušamo izbjeći; moramo ih nadvladati pomoću Božje snage.

Neka teškoća može biti zbilja ozbiljna, ali ako se nalazi na putu koji je u skladu s Božjom voljom, onda samo nevjera srca može na nju gledati kao na smetnju; jer vjera računa na Boga ... a teškoće su pred Njim kao ništa.

Iskustvo bi trebalo jačati vjeru; ali mora postojati vjera da bi se moglo poslužiti s iskustvom.

Bogu se putem vjere iskazuje čast.

Sotoni je dovoljno ako samo uspije zastrašiti nas od čistog i jednostavnog puta vjere.

Vjera djeluje u prilog Bogu i objavljuje Njega usred svih okolnosti, namjesto da bude ovladana njima. Očigledna je njezina nadmoć nad onime što je okružuje. Kakvo li je olakšanje iskusiti to usred kaljuže ovog jadnog svijeta!

Značajka vjere je to da ona računa na Boga, i to ne samo usprkos teškoćama, nego i usprkos potpuno bezizlaznom stanju.

Nikada nisam vidio da je Gospodin ostavio one koji su se, uzdajući se u Njega, predali vršenju njegovog djela; ali vidio sam muku duha i vrlo ograničenu upotrebljivost onih koji su se, bilo zbog svojih žena ili vlastitih srdaca, okrenuli bavljenju drugim poslovima kako bi skrbrili za ženu ili obitelj ovdje na zemlji.

Provjerena vjera je ojačana vjera; provjere služe za to da se upozna vlastitu slabost, ali i Božju vjernost, njegovu nježnu brigu, čak i u tome kada nam šalje teškoće, kako bismo u njima bili s Njim.

Moji izvori pomoći su pomalo presušili ... ali i to je dobro: za vjeru je sve dobro ... „Zahvaljujte u svemu“; a ako je sve od Boga, onda to mora biti dobro.

Gore postoji Netko ... tko je sposoban provesti sve svoje namisli, a tko ima vjeru iskusit će sigurno vodstvo Njegove ruke, ako doista čeka na Njega.

Kad vidimo da se približava opasnost, brzo smo skloni uzeti uzde u ruke; no Gospodin zna bolje od nas što treba činiti; On će u pravo vrijeme izbaviti sve one koji gledaju na Njega.

*J. N. Darby
(Pilgrim Portions)*

Biblijske slike i simboli

Drvo

Drvo je slikovit prikaz onoga što je zemaljskog podrijetla i što je prolazno. Drugim riječima, prikaz ljudskoga bića i stanja čovjeka kao stvorenja. Gospodin Isus kao čovjek uspoređuje samog sebe sa „zelenim drvetom“ (Lk 23,31), tako da spasonosno drvo u Izl 15,25 i 2 Kralj 6,6 možemo promatrati kao slikovite prikaze Njega samoga. Drvo obloženo zlatom upotrebljavalo se kod različitih dijevoja Šatora sastanka koji govore o Božjem Sinu kao čovjeku (kovčeg saveza, žrtvenik za kađenje, stol za prikazne kruhove, žrtvenik za paljenice) ili o vjernicima (daske šatora). U 1 Kor 3,12 i 2 Tim 2,20 drvo je slikovit prikaz grešnika koji nisu otkupljeni. U oba ta retka je ono što je neprolazno i što svjedoči o božanskoj slavi, poput zlata, srebra i dragog kamenja – što su prikazi novog bića stvorenog po Bogu u vjerniku – suprotstavljeno onome što je prolazno.

Drvo je također prikaz prokletstva, koje je Gospodin Isus na Golgoti preuzeo na sebe (Pnz 21,23; Dj 5,30; Gal 3,13; 1 Pe 2,24).

Činjenica da su idolski likovi načinjeni od drveta (usp. Iza 44,13-20) govori o njihovoj ništavnosti i prolaznosti.

Trava, sijeno

Trava je, slično kao i cvijet, prikaz čovjekove slabosti i prolaznosti. U Psalmu 90, od petog retka na dalje, ljudski život uspoređen je s travom: „Ti ih kao bujicom odnosiš; one su poput sna, ujutro su kao trava što raste: ujutro cvate i poraste, uvečer se kosi i sahne.“ U Iza 40,6 čovjek je čak izjednačen s travom: „Svako je tijelo trava, i sva ljupkost njegova je kao cvijet poljski: sahne trava, vene cvijet ...“ I u NZ-u vidimo travu kao prikaz prolaznosti (Mt 6,30; 1 Pet 1,24 i dalje). Isto vrijedi i za travu koja je osušena i postala sijeno.

Slama

Slamčice i ljuščice (pljeva) što otpadaju pri vršidbi žita nekoć su se prosijavanjem pomoću velikog sita ili vijanjem vijačom odvajale od korisnog zrnjevlja kao beskoristan otpad te bi ih nakon toga odnio vjetar ili bi ih se spalilo (Ps 1,4). Slika otpuhivanja vjetrom ukazuje nam na prolaznost, bilo da je riječ o ljudima ili o moćnim svjetskim carstvima koji žive daleko od Boga (Job 21,18; Iza 29,5; Dan 2,35). Spaljivanje slame, naprotiv, nalazimo samo u NZ-u. Djelatnost koja se pritom provodi govori o Božjoj vječnoj osudi nad bezbožnicima. Dok se pšenica (slika otkupljenih) sprema u žitnice, slama (oni koji su izgubljeni) se spaljuje neugasivim ognjem (Mt 3,12; Lk 3,17).

*Arend Remmers
(Iz knjige „Biblische Bilder und Symbole“)*